

Rahbæk Møller (SF):

Jeg noterede mig, at hr. Anker Jørgensen talte om, at han så den nordiske handlingsplan som første led i en række rullende planer. Det synes jeg er en udmærket idé. Må jeg så spørge hr. Anker Jørgensen, om man forestiller sig, at der som et led i fremtidige udviklinger skal være et større element af projekter, der i højere grad kan gøre Norden til en selvstående teknologisk enhed, og, hvis hr. Anker Jørgensen har sådanne planer, hvorfor han så ikke kunne støtte SFs dagsordensforslag, der netop omhandler sådanne planer. Det er jo netop det, vi mangler.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der bringer mig herop, er, at jeg har lyst til at gå op og sige tak til den nordiske minister, fordi den nordiske minister sagde tak til SF, fordi vi har rejst denne debat.

Det er sådan, at der har været, synes jeg, en slags småfornærmethed over, at der overhovedet er nogen, der har vovet at lave en nordisk debat herinde i folketinget, og jeg synes, at det er glimrende, at vi også diskuterer det nordiske samarbejde, for det er der jo tradition for, at det gør vi ikke. Jeg kan godt den gamle historie om, hvorfor vi ikke gør det mere, men jeg synes, det er vigtigt, at vi tager diskussionen om det nordiske samarbejde frem. Der er da også kommet det gode ud af det, også af min debat og fru Margrete Aukens debat med hr. Anker Jørgensen, at der nu fra socialdemokratiets side er tale om, at nu skal vi se dette som nogle planer, der kan rulle videre og over år måske kan være noget, der peger fremad, og som kan blive bedre end det her fremlagte. Sådan forstår jeg det, for hr. Anker Jørgensen støtter jo i hvert fald det, Nordens Faglige Samorganisation er gået ind for, og det gør vi et stykke vej i alt fald, med retningen gør vi i alt fald.

Så vil jeg godt sige til hr. Anker Jørgensen, at det kommer jo ikke bag på mig, at hr. Anker Jørgensen mener, at vi i SF er vidtløftige. Det tror jeg nok man har sagt om SF siden SFs start for 25 år siden, men vores erfaring er nu alligevel, at socialdemokratiet så til gengæld er lidt gumpetungt, og dette ikke sagt for at fornærme nogen, for nu skal vi forbrødre, eller hvad det er, det hedder, omkring alt det her. Men det er altså nødvendigt, at der er nogle, der en gang imellem

banker lidt i bordet og siger: ja, men vi kan da komme videre. Vi skal da ikke være nøjsomme. Vi må da bringe tingene videre. Hvis ikke nogle havde gjort det, og det ved hr. Anker Jørgensen fremfor nogen, så var arbejderbevægelsen jo aldrig nået så langt, som den er trods alt, trods det, at vi ikke synes, den er nået langt nok, og trods det, at vi stadig væk er så vidtløftige, at vi mener, at den skal længere. Så jeg synes, det har været godt, at vi har haft debatten.

Jeg er lidt ked af, at man ikke kan nå så meget, som man gerne ville i den slags debatter, for jeg synes, det kunne have været godt og sundt, om vi måske også var kommet lidt nærmere ind i det med handelshindringer, hvordan vi får afskaffet handelshindringer. Akkurat som fru Aase Olesen kunne sige, at vi måske også fremover skulle diskutere sikkerhedspolitik, så er der nogle forskellige bindinger fra de forskellige lande, der gør det til noget vanskeligt, men derfor kan vi alligevel diskutere det, mener jeg. På samme måde er det omkring handelshindringer, dér har vi også forskellige bindinger, og derfor står vi også i forskellige situationer. Og dér ville jeg godt have haft en nærmere drøftelse af, hvordan vi gør det, når vi nu rent faktisk har bundet os så meget, som vi har, til EF. Vi kommer altså ikke uden om, at det nordiske samarbejde også handler om, hvordan vi får lavet et forbedret nordisk samarbejde, på trods af at vi er medlemmer af EF. Den debat har vi til gode, og den må vi vende tilbage til, men jeg synes i hvert fald, at det har været udmærket, at vi har haft denne debat, for det nordiske skal diskuteres her.

Til allersidst skal jeg lige sige, at når vi nu siger, at vi skal arbejde for Norden som hjemmemarked, vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at når jeg drager EF ind i debatten, så er det ikke tilfældigt. De seneste eksporttal viser, at hvor vi, før vi kom ind i EF, havde størst samhandel med, og jeg nævner rækkefølgen: Sverige, Vesttyskland, England, Norge og USA, så ser billedet anderledes ud nu. Nu hedder det: Vesttyskland, England og USA er ved at overhale Sverige, dvs. Sverige og Norge ligger i bunden af dem, vi samhandler med på eksportområdet. Det siger nok noget om, at vi har sovet lidt for længe, og at EF-samarbejdet spiller en større rolle, end nogen har villet være ved i